

The road (and beyond)

Min son.

Jag ger detta till dig för att du skall förstå. Men mest för att det kanske kan öka dina chanser att överleva i denna värld när jag är borta. Och mer än det. För att våra stunder tillsammans inte skall ta slut, bara för att mina lungor håller på att göra det. Du kan snart läsa lika bra, om inte bättre än mig. Och jag ville ge dig något från mig att läsa – i ensamma stunder.

Jag visste inte riktigt vad jag skulle skriva så det är mest lite spridda tankar om hur det hela började. Det var inte för detta enbart jag lärde dig läsa. Läs så mycket du kommer över. Börja med de jag har samlat åt dig. De får ersätta mitt sällskap såväl som min kunskap – som jag så önskade vi hade fått tid tillsammans att utforska – du och jag.

Vi åt för mycket, tills det till och med skadade oss. Medan andra svält till döds.

Men vi brydde oss inte. Jag menar visst brydde vi oss på ett sätt, men inte tillräckligt för att göra något åt saken. Vi hade det tillräckligt svårt ändå att få det att gå runt. Få ihop till den livsstil de ville sälja till oss. Och vi betalade för den. Dyrt.

De var dem med makt. Makt att påverka. Makt att kontrollera informationen. Makt att få andra att lyssna. Och lyda. Och de, de var vi.

De kom från oss, de var oss. De hade det lite bättre. På vissa områden. Ett tag.

Nu är vi alla vi. Men mest är vi de. I alla fall för varandra. Frukten för andra lamslår oss dagligen. Även mig.

När jag möter någon är frukten det första jag känner. Och detta med all rätt. Var och en ser till sitt nu. Det gjorde vi redan innan på ett sätt. Men nu har vi gjort gårdagens synd, till daglig dygd, och med det kom morgondagens lag. Och kanske gör vi rätt. Kanske. Mycket av det mänskliga har gått förlorat. Men vi har också förlorat mycket.

Det började med jordbävningarna och översvämningarna. I början var de enstaka händelser men de övergick snart till att bli mer frekventa. Snart slutade de ge bistånd till områdena och konflikterna började trappas upp. Folkomflyttningarna ledde till ännu mer konflikter. Och sjukdomar.

Det började gå rykten om en sjukdom som inte fanns bot för. Om ryktena om denna, som de kallade pest, var sanna vet jag inte. Vi var förskonade från sådant i norr. Det var varmare trakter som drabbades hårdast. Både med sådant och av solen. Solen förvandlades från en vän till en fiende efter det stora kometnedslaget och snart skyddade inga krämer. Man sa att hinnan var skadad som skyddade från strålningen.

I norr fick vi kylan. Det blev kallare.

Krig bröt ut i världen och snart var detta det enda som fanns i de utländska kanalerna. I början fick inte reda på så mycket. De ville inte att panik skulle utbryta så de sände mest underhållningsprogram. Men ryktena gick inte att få stopp på och till slut var de tvungna att rapportera. Börsen sjönk i takt med människornas mod. Systemet kraschade. Kollapsen påminde om den förödelsen jordbävningarna orsakade i städerna. Våning föll på våning. Hus föll på hus. Bränderna tog resten.

Ekonomi föll, på under en vecka. När folk inte hade tillräckliga medel för att handla började plundringarna – och våldet. Plastkortet blev värdelöst och guld blev åter guld värt. För ett litet tag. Snart blev varor det enda man kunde byta till sig varor med. Plastkortet har jag berättat för dig om. En del stater där klimatet var bättre gick samman i en koalition (det är en slags sammanslutning eller förbund – memorera ordet och akta dig för dess innebörd – jag skall förklara) och denna hyllades för sina insatser i början. Mot slutet kom den dock att bli en farsot värre än de jag tidigare räknat upp. De tvingade folk till lydnad och började trots misären upprusta för krig. Många anslöt för maten och det rena vattnets skull.

Innan du föddes började allt sådant trappas upp och vi – din mor och jag valde en annan väg. Det var medvetet som jag har lett dig bort från sådana trakter. Undvik dem även i fortsättningen.

Innan vi flydde tillhörde jag koalitionens innersta krets och den proviant de har kommer inte räcka för de som anslutit sig. Men deras plan är heller inte att den ska räcka någon längre tid. Bara till en dag de kallar ”D” då ett enda stort slag skall äga rum söderut. Det var när jag såg denna plan som jag beslutade för att fly norrut – mot bergstrakterna. Din mor var gravid med dig då och färden blev både mödosam och farlig. Men vi klarade oss ändå hem. Men allt såg annorlunda ut. Översvämningar i norr hade lagt stora delar under vatten och vägarna hade förvandlats till lera. Vi sökte oss en fristad och klarade oss någorlunda ett tag. Det var då jag gjorde mitt största misstag. Det som skulle kosta din mor livet.

Jag tog emot en främling som sökte skydd. Hon dödade din mor mitt framför mina ögon utan att jag ens visste om det. Hon sov över hos oss i en natt och åt av vår mat. Sedan drog hon vidare. Men hon lämnade något efter sig. Influensan.

I norr hade pesten förskonat oss men influensan redan kostat många liv. Framför allt unga och gamla. Och din mor var gravid.

Natten då hon skulle föda var hon så brännhet att jag kunde känna hettan från hennes feber i mina egna ådror. Men hon var stark och envis din mor.

Hon visste att ingen hjälp fanns att få men hon skrek om och om igen att ingen varelse eller sjukdom skulle förmå henne att ge upp livet förrän hon sett sin son. Hon var övertygad om att det var en pojke hon bar på och när hon var så övertygad kunde ingen få henne att ändra mening. En stor anledning till att jag tog de beslut jag tog var på grund av henne. Hon ville inte föda ett barn till det hon alltid refererade som näste. Hon somnade in leendes med dig i sin famn, och vaknade aldrig. Det var också hon som gav mig boken i vars

tomma förstasidor jag skriver dessa rader. Det var hennes gåva till dig sa hon. Hennes gåva till mig var du. Och vilken underbar gåva du är min son.

Det var också mitt löfte till henne att lära dig läsa. Nu får du själv läsa det jag hoppades vi tillsammans skulle få upptäcka.

Främlingar är farliga min son. Men det vore inte heller rätt av mig att råda dig att helt undvika dessa. Ej heller att ta deras liv såsom jag många gånger under vår färd tillsammans fått göra. Du vet hur man använder både karbinen och revolvern, men gör det sparsamt. Vi har inte så mycket ammunition kvar. Gör det endast vid stark fara för ditt eget liv. Men om du känner att det är dags – och det kommer du känna – du beros trots allt på din mor såväl som mig. Så skjut utan att tveka, och skjut för att döda. Hennes medmänsklighet och kärlek kommer att hindra dig från ilskan och hatet, min beslutsamhet och krassa fruktan kommer att skrika till inom dig när det är dags.

Om du ser djuret i din nästa kommer det endast vara ett djur du rättar av. Om du å andra sidan ser den minsta gnutta mänsklighet hos någon kommer skuldkänslorna döda dig lika visst som pesten. Så var känslig för detta min son.

Om djuren ja. Svälten fick några av oss att vända. Och de som vände blev aldrig desamma igen. De blev såsom djur. Du vet vad jag skriver om ty du har redan sett hur sådana är. Människoätarna.

Var försiktig med främlingar ty en del har blivit kannibaler. Dessa människordjur är listiga och manipulativa. Gå på din instinkt, inte på vad människor säger. Gå på sättet de säger saker och sättet de gör saker. Ge akt på hur de tittar på dig och kom ihåg vad jag lärt dig. Ögonen säger mer än munnen på folk.

Din mor kallade dem för paddor, varför vet jag inte riktigt, men hon hade å andra sidan alltid många olika och för mig stundtals komiska namn på det mesta.

Ta vara på dig och följ alltid var ditt hjärta leder, hur knäppt det än må verka. Det finns flera sätt att dö på i den här världen min son. Det första är att ge avkall på den man vill vara. Kompromissa aldrig med vem du är, glöm aldrig var du kommer ifrån.

Att vara hungrig är en känsla vi båda delat många gånger. Att vara mätt av fel orsaker och med fel föda kanske kan te sig frestande i de stunder magen knorrar. Men vissa saker som föder kroppen kan ibland döda själen. Och då kommer inte heller det övriga kännas meningsfullt.

Din mor skrev ner några rader om boken hon gav dig. Jag vet inte om det är en kod men hon försäkrade skrattandes att det inte var det utan att du skulle förstå när du väl börjat läsa. Hon ville att du skulle börja med dem så jag skrev ner dem härunder.

Hoppas att jag under vår vandring kunnat visa dig betydelsen av mina sista ord även om dagarna stundtals

varit krassa. Jag älskar dig

//Far

1Tess. 5:3

Joel 2:31

Matt. 24:37-39

Matt. 24:6-7

Luk. 21:11

Upp. 8:9

Matt. 24:12

Upp. 16:12-16

Luk 17:28

Matt 24:7

Upp 6:5-6

2 Tim 3:1-4

2 Tess 2:7-8

Dan 9:26

Luk 21:11

Upp 8:7-12 +11:18

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Regular med Poeter.se id #8889 innehar upphovsrätten